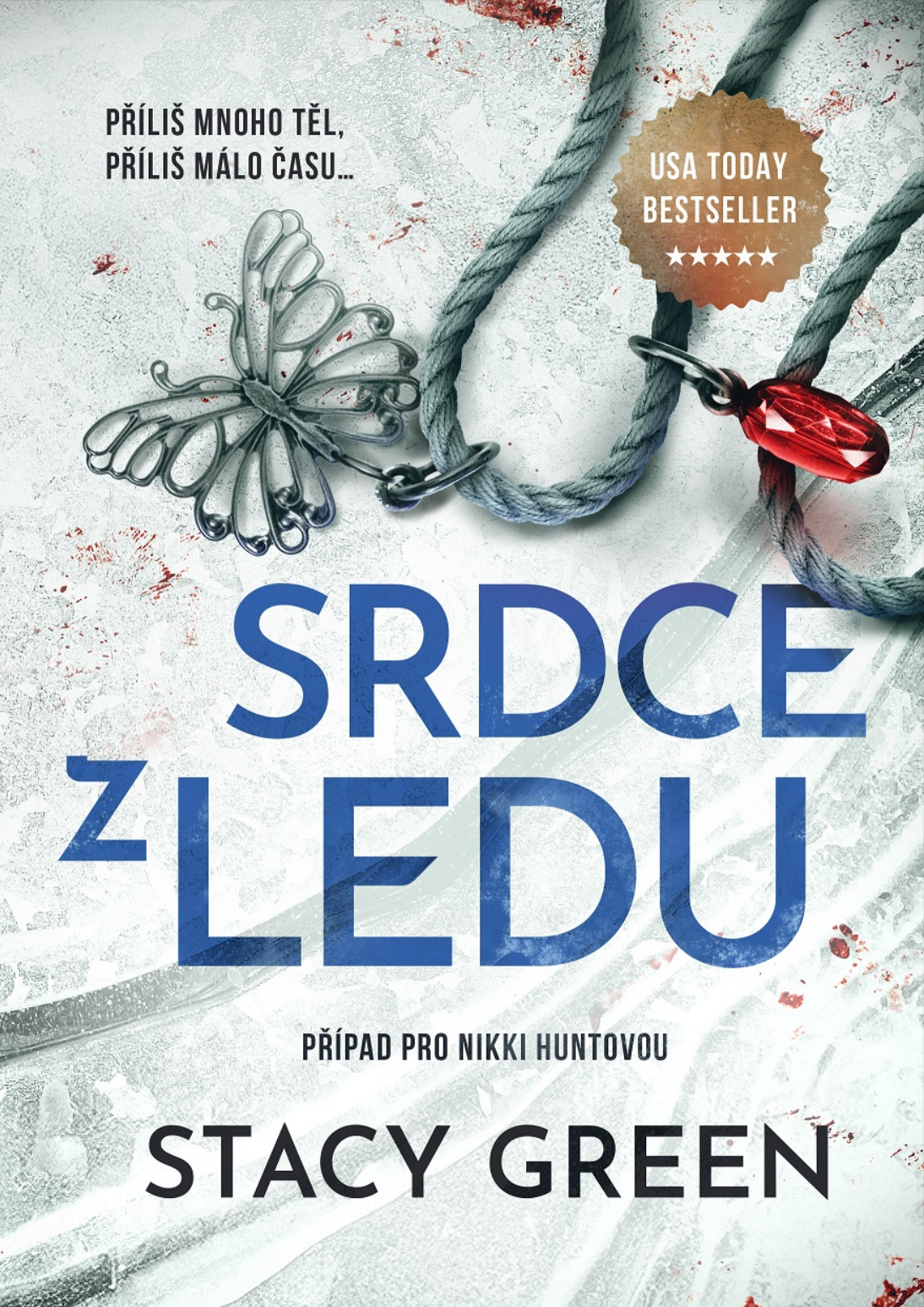


PŘÍLIŠ MNOHO TĚL,
PŘÍLIŠ MÁLO ČASU...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★



SRDCE Z LEDU

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

SRDCE

Z

LEDU

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé
Pohřbená minulost
Lesní past
Srdce z ledu

Připravujeme

Její poslední slza

SRDCE Z LEDU

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ



MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *Her Frozen Heart* v roce 2022 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2022

Translation © Markéta Jansová, 2026

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-051-5 (pdf)

*Věnováno ženám po celém světě.
Jsme rebelky.*

*Ženy nemusí vládnout mužům;
stačí, když budou vládnout samy sobě.*

– Mary Shelley

*Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru,
aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dlouho
do propasti, vhlédne pak propast do tebe.*

– Friedrich Nietzsche

PROLOG

Kesha opakovaně zápolila s provazem na zápěstí. Pokaždé však uzel ještě víc utáhla. Od špagátu měla sedřenou kůži. Jen dobře. Čím víc DNA v tomhle pekle zanechá, tím líp.

„Děláš si to jenom horší.“ Muž svlečený do pasu stál opřený o futra dveří. Na hrudi se mu rýsovaly stopy po jejích zoufalých škrábancích. Doufala, že má za nehty dost jeho kůže na to, aby policie vypátrala jejího únosce.

„Říkal jsem ti přece, že když se nebudeš bránit, časem tě nechám jít.“ Přistoupil k posteli. Kesha se stočila do klubíčka a potlačovala vzlyky. Věděla, že jí lže. Po tom všem, co jí udělal, by ji jen tak nepustil.

A popravdě ani nevěděla, jestli po těch hodinách mučení, kterému ji podrobil, měla vůbec ještě vůli žít. Když jí zrovna neublížoval, udržoval ji zdrogovanou. Jediné okno v pokoji zakrýval kus černého plastu. V ustavičné tmě a pod vlivem omamných látek neměla ani ponětí, jak dlouho už je tady.

Přisedl k ní na kraj postele a přejel jí prstem po nahé kůži. Ucukla a styděla se za své upoceně, zbídačené tělo. Stehna měla slepená krví. Podbřišek ji pátil jako čert.

„Jestli to hodláte udělat znova, tak mě rovnou zabijte,“ zajíkla se.

Přestal ji hladit. „Všechno má svůj čas.“

„Jmenuju se Kesha,“ soukala ze sebe přes bolavé hrdlo. „Je mi sedmnáct a jsem jedináček. Mí rodiče...“ Ta slova jí uvízla v krku. Už nikdy své rodiče neuvidí. Žádná další dámská jízda s mámou, ani fotbal v telce s tátou. Nikdy se s její smrtí nevyrovnají.

Muž se usmál. „Chceš mi zapůsobit na city, abych tě nezabil?“

Kesha se nezmohla na odpověď. Znovu po ní začal přejíždět rukou.

„To nic,“ konejšil ji. „Mluví z tebe pud sebezáchovy. Někoho bys tím možná obměkčila, ale mě ne.“

Neubránila se slzám. „Ale proč?“

„Protože nejsem obyčejný člověk. Jsem vývojově dál. Životu a smrti rozumím lépe než kdo jiný. Zvěř loví svou kořist. Lidé dělali totéž, dokud nezlenivěli a nezačali zvířata chovat na porážku. Teď už loví jen pro zábavu.“ Sklonil se k ní a rty se jí otřel o kůži. „Tak proč to taky nezkusit?“

1. KAPITOLA

Pátek, 24. prosince

„Zase sněží. Napadlo už dvacet čísel a teď to vypadá na déšť se sněhem.“ Rory odložil hromádku pošty na kuchyňský ostrůvek a podíval se Nikki přes rameno. „To je těsto na perníčky? Měl bych ho ochutnat, pro případ –“

Zblokovala mu ruku loktem. Za posledních pár dní už spořádal tolik cukroví, kolik běžný člověk nesní ani za rok. „Jedeš! Tyhle jsou pro Santu a vaše.“

„A co ty rumové kuličky?“ nevzdával to.

„Pár si jich vezmi, ale něco nech. Jsou to Markovy oblíbené. Lacey je dělala speciálně pro něj.“

Lacey si vylezla zpátky na stoličku vedle Nikki. „Jen doufám, že se z těch kuliček nikdo neopije,“ prohlásila vážně. „Protože když maminka pije rum, je pak pěkně trhlá.“

„To tedy je.“ Rory poplácal Nikki po zadku. „A nejen to.“

Z jeho tónu jí vzplanuly tváře. „Přestaň.“

Zasmál se. „Které sušenky jsou pro Santu, Lace?“

„Ty kulaté bez ničeho. Ostatní jsem nazdobila.“ Náhle jí povadl úsměv. „Nevím, jestli připravit mléko nebo limču.“

„Já myslel, že Santa je spíš na mléko,“ podotkl Rory.

Nikki políbila dcerku na hlavě. „Tyler jí vždycky radil, aby tam dala limču, protože Santa už bude mléka nejspíš přepitý.“

„Aha,“ pochopil Rory. „No, když to říkal táta, tak to nejspíš bude pravda. A vsadím se, že Santa už se té tvojí limči nemůže dočkat.“

„Možná,“ odpověděla Lacey. „Jestli vůbec přiletí.“

„Proč by neměl přiletět?“ podivila se Nikki. „Byla jsi celý rok hodná, nebo snad ne?“

Pokrčila rameny. „Asi jo. Ale všechno je letos jiné a Santa mě třeba vůbec nenajde.“

„Ale to víš, že najde,“ ujistila ji Nikki. „Už jsme o tom přece mluvily, zlatíčko. Santa ví všechno.“

„A pro případ, že by zapomněl, kde tě hledat, poslal jsem mu dopis s touhle adresou a napsal jsem mu, ať se staví za Lacey Huntovou.“ Rory se na ni zářivě usmál.

Nikki viděla bolest v dceřiných očích. Chtěla se těšit na Santu, a taky že se těšila, jenže se vzpomínkou na otce se vždycky dostavil i pocit provinilosti. Lacey se Nikki před týdnem svěříla, že jí přijde hloupé slavit Vánoce bez táty, zejména když on už žádné nikdy mít nebude.

Když si kvůli tomu poplakaly, Nikki otevřela složku s fotografiemi v počítači a ukázala Lacey své nejoblíbenější fotky ze všech Vánoc od jejího narození. Dokonce i po rozvodu s Tylem trávili svátky společně. Tyler si to náramně užíval – sháněl ty nejlepší dárky a vždycky přesně věděl, co Lacey pod stromčkem potěší.

„Tatínka by moc ranilo, kdyby věděl, že se netěšíš na Vánoce,“ domlouvala jí Nikki.

„Dokonce i když tu je Rory a on ne?“

„Ano,“ odpověděla pevně. „Byl by rád, že tu Roryho máme, když on sám už tu být nemůže. Je jasné, že tatínka nikdo nenahradí. A Rory se o to ani nesnaží a nečeká, že ho tak budeš brát. Chce jen, abys byla veselá a šťastná.“

Rory jemně zvedl Lacey ze stoličky a posadil ji na ostrůvek, aby si viděli zpřímá do očí. „Vím, že to pro tebe není snadné, беруško. Ale klidně se můžeš těšit na Vánoce, a zároveň si stýskat po tátovi.“

Lacey si protřela uslzené oči. „Tolik mi chybí.“

Nikki bolelo u srdce, když si dcerku přivinula v pevné objetí. „To mě taky, ale tatínek je tu pořád s námi. Dívá se na tebe.“

„Ty tomu vážně věříš?“

„Jistě. Víš, jak moji rodiče zemřeli, když mi bylo šestnáct?“

„Zavraždili je, jako tatínka.“

Nikki od matky vždycky slýchávala, že bůh naloží člověku jen tolik, kolik unese, ale šestileté dítě by nemělo vědět, co je vražda, natož aby se muselo vypořádávat se ztrátou blízkého člověka, který zahynul rukou psychopata. Byly vražda a neúměrná krutost skutečně součástí boží vůle?

„Všechny Vánoce potom pro mě byly těžké, ale ty první byly vůbec nejhorší,“ začala Nikki. „Teta mi poradila, ať své rodiče požádám o znamení, že tu pořád jsou. Nesmělo to být ledajaké znamení, ale takové, které bude pro mě a mé rodiče něco znamenat. Přišlo mi to šílené, ale zkusila jsem to.“

„A co jsi chtěla, aby ti ukázali?“ zajímalo Lacey.

Nikki se usmála. „Sojku chocholatou, protože máma o nich tvrdila, že jsou to krásné potíživky, zatímco táta obdivoval jejich odolnost. A víš ty co? Pár dnů nato se sojka uhnízdila na stromě vedle tetina domu.“

„Vážně?“ zeptala se Lacey s očima navrch hlavy.

Přikývla. „Pamatuješ, jak tvůj tatínek zbožňoval kardinály? Přezdíval jim rudouši, tak jako jeho babička.“

Dcerka nadšeně přikývla. „Mám tatínka požádat o kardinály?“

„Aby ti dokázal, že je pořád s tebou,“ dodala Nikki. „Na tuhle část nesmíš zapomenout.“

„Mám to udělat hned?“

„Jestli chceš,“ pobídla ji Nikki.

Rory uhnul stranou, Lacey seskočila na stoličku a pak na zem. „Jdu si pro boty a bundu.“

„Začni na zahradě.“ Rory pohlédl na Nikki. „Ještě jsem to ve předu neodhrnul a ten schod dost klouže.“

„Jasnačka.“ Lacey už pelášila pryč.

Když byla mimo doslech, Rory si k sobě Nikki přitáhl. „Či-rou náhodou vím, že na zahradě se uhnízdily minimálně dva párečky kardinálů,“ zašeptal jí do ucha.

„To já taky.“ Opřela se o jeho silnou hrud'. „Cítím se trochu provinile, že jsem jí lhala, ale chci, aby si to zítra užila.“

Políbil ji na tvář. „Občas nějaká ta lež neuškodí. Jakmile ty ptáčky uvidí, bude jí líp.“

V chodbě se ozval dupot Laceyiných bot.

„Jdu na zahradu.“

„Dávej pozor,“ volal na ni Rory. „Sníh je hluboký a vezmi si boty a čepici... Víš co, půjdu s tebou. Pokud tedy chceš.“

Lacey pohlédla na Nikki a protočila panenky. „Kluci mají pořád tolik otázek. Jasně, Rory. Můžeme si hrát ve sněhu a hledat ptáčky.“

Nikki se musela kousnout do rtu, aby nevyprskla smíchy. Rory měl pro její dcerku slabost a ji nic nezahřálo u srdce víc, než když je slyšela, jak se chechtají a hrají si spolu. Zatímco se pekly sušenky, zadělala na zapečené brambory, které chtěla vzít na večeri k Toddovým, a koutkem oka z okna sledovala dvojici na zahradě. Rory padnul do sněhu a Lacey ho šla hned zahrabat.

Nikki prošla poštu a podivila se, že jí také něco přišlo, protože většina korespondence jí stále chodila do domu v St. Paul. Když spatřila zpáteční adresu, zatrnulo jí.

Ve věznici Oak Park Heights, jediném nápravném zařízení s maximální ostrahou v Minnesotě, si aktuálně odpykával trest policista, který před rokem zabil George Floyda, dále vrah Nikkiných rodičů a v neposlední řadě i Mráz, vrah šesti žen a Tylera Hunta.

Hypnotizovala obálku, jako by chtěla z rukopisu odhalit identitu pisatele, ale neměla ani tušení, kdo by jí mohl psát. Má dopis otevřít, nebo ho rovnou hodit do koše?

„Když ho vyhodím, nedá mi to a budu ho v noci lovit z odpadků,“ pronesla do prázdné kuchyně. Veškerá komunikace mezi věznicí a světem venku podléhala přísné kontrole, proto byla obálka otevřená a znovu zalepená, takže nebylo těžké se do ní dostat.

Očima sklouzla rovnou na konec dopisu, aby věděla, od koho je.

OLIVER, tvůj polorodý bratr

Chvěly se jí ruce, když zběžně přelétla dopis, který kromě líčení života za mřížemi zahrnoval i nenápadné připomenutí toho, že Nikki má stále ještě příbuzného, kterého by moc potěšilo, kdyby ho navštívila.

„Ten parchant.“ Rozcupovala psaní a společně s obálkou ho hodila do smetí. Sériové vrahy a jiné zmetky znala jako své boty, takže Oliverovy manipulativní techniky hravě prokoukla. Musel vědět, že by se k jejich příbuzenskému vztahu nikdy nehlásila, natož aby ho šla navštívit. Poslal ten dopis jen proto, aby se jí dostal pod kůži a připomněl jí svůj trvalý vliv na její život.

Vzteky skoro neviděla, ale rozdýchala to dřív, než pohár přetekl. Oliver jí dnešní den nezkazí.

Nacpala si do pusy tři rumové kuličky najednou. Udělala je ze tří dávek, takže na Marka bohatě zbude. V tuhle chvíli ji však nenapadalo nic lepšího než se cukrovím zpít do němoty.

Na lince jí zavibroval telefon. Nálada jí poklesla ještě víc, když se na displeji objevilo číslo šerifa Millera. Na Štědrý den by nevolal jen tak, takže to muselo být vážné.

„Šťastné a veselé, Kente!“ Nikki si zachovávala odlehčený tón v naději, že po ní nebude chtít pomoc s něčím ohavným.

„Nápodobně, Nikki. Poslyš, vím, že je Štědrý den, ale mám tu jeden nález v jezeře a není to nic pěkného.“

„Utonutí?“ zeptala se. Rybáři na dírkách byli z jejího pohledu šilenci, zejména když se po zamrzlém jezeře projížděli autem.

„Jeden rybář zavadil o lidské tělo,“ vysvětlil Miller. „Poznal v něm Keshu Williamsovou. Na ověření totožnosti ale ještě čekáme.“

Kesha zmizela z obchodního domu Mall of America už před měsícem a bloomingtonská policie se od té doby prakticky nikam neposunula. Nikki zvažovala, že jim s tím pomůže, ale bez partáka Liama toho na ni bylo už tak dost.

Teď hořce litovala, že se přece jen nenabídla.

„Ten rybář ji poznal?“ Rozklad v chladné vodě trval sice déle, ale i tak musela být Kesha mrtvá teprve krátce, jestli byl rybář schopný ji identifikovat. „Ty už jsi ji viděl?“

„Potápěči jsou ještě na cestě,“ odpověděl Miller. „Máme málo lidí. Jsem tu jen s Reynoldsem. Strašně nerad tě o to žádám takhle o svátcích –“

Nikki už zakryla hrnec a vypnula troubu. „V pohodě. Jezero Big Marine?“

„Jo, u severního vstupu,“ upřesnil Miller. „Správci nám pomáhají odklánět odtamtud lidi. Zatím z toho vynechávám média, dokud nemáme potvrzenou totožnost. Její rodiče bydlí půldruhé hodiny cesty odsud, ale tamní policejní oddělení je připravené jednat, pokud to bude Kesha.“

„Za chvíli jsem tam.“

Nikki došla k zadním dveřím a zavolala Roryho, který byl právě pod sněhovou palbou. Jakmile letos poprvé nasněžilo, pořídili si koulometry. Nikki jen žasla, že ještě držely pohromadě.

Rory požádal o klid zbraní a doběhl k domu. „Má čím dál lepší mušku.“ Hned ho však přešel smích, když spatřil Nikkin výraz. „Nějaký mord, že jo?“ Ani nečekal na odpověď a řekl Lacey, že se hned vrátí, načež následoval Nikki do ložnice. Rychle

ze sebe shodila flísové tepláky a triko s potiskem roztomilých pejsků a namísto toho si oblékla džíny, tlusté ponožky a velký kašmírový svetr. Když ještě přidá pořádnou zimní bundu, chvíli tu zimu snad ustojí.

„Ještě má pár hodin sněžit,“ varoval ji Rory. „A je to dost těžký a lepkavý sníh.“

„V džípu mám čepici a rukavice,“ uklidnila ho. Její zimní turistické boty byly na chůzi ve sněhu jako dělané, ale i tak bude ráda, když se nevyseká. „Někdo v jezeře našel mrtvolu a poznal v ní tu středoškolačku, která zmizela z nákupního centra na černý pátek. Ale ještě to není oficiální, takže ani muk.“

Jezero Big Marine se nacházelo asi dvacet minut cesty od Stillwateru v severní části okresu Washington. Bylo to jedno z největších jezer v okrese, kousek od menší komunity Marine on St. Croix. Celoročně se těšilo velké oblibě, i když kvůli své poloze v rozlehlé přírodní rezervaci působilo dost izolovaným dojmem.

„Ježíši,“ zděsil se Rory. „To je ta, co –“

„Ta, se kterou jsem mohla pomoci, ale neudělala jsem to? Jak jsi to uhadl?“

„Zlato.“ Cural se za ní, zatímco si brala věci. „Ty za to nemůžeš. Neměla jsi na to lidi.“ V tom se nemýlil. Její malá elitní jednotka spadala pod Oddělení závažných trestných činů FBI v Minnesotě a poskytovala služby v oblasti profilace pachatele. Kdyby Nikki vzala každý případ, který jí přistál na stole, nikdy by nezamhouřili oka.

„Měla jsem se alespoň nabídnout,“ trvala si na svém. „Možná by to ničemu nepomohlo, ale to už se nedozvíme, že?“ Projela si husté vlasy kartáčem a snažila se potlačit pocit provinilosti. Každý dobrý polda měl občas výčitky svědomí, jenže Nikki to znala i z druhé strany. Smrt ji poprvé zasáhla ve chvíli, kdy jí zavraždili rodiče, a od té doby ji neustále sžíraly výčitky. Možná proto si dokonce pamatovala jména všech obětí, s nimiž se dosud setkala.

„Big Marine.“ Rory stál ve dveřích a tvářil se ustaraně. „Před lety jsem tam stavěl. Vsadím se, že tam cesta nebude odklizená. Ani tady to není ideální. Ale dálnice by měla být v pohodě.“ Rory bydlel v domě svého dětství a jeho pozemky sousedily s farmou, kde Nikki bydlela až do smrti svých rodičů. Dřív to byla jen štěrková cesta, ale teď v létě město konečně zainvestovalo do asfaltu. „Silnice kolem jezera budou asi špatné.“

„S džípem to zvládnou.“ Nikki vyhlédla z okna, kde si Lacey hrála se sněhem a cíhala na kardinály. „Půjdu jí říct, že šerif potřebuje mou pomoc, ale na štědrovečerní večeři u vašich budu zpátky.“

Rory zaváhal. „Budu mlčet jako hrob, ale víš jistě, že se ještě dneska vrátíš? U podobných případů většinou děláš od nevidím do nevidím.“

„Je Štědrý den,“ odvětila. „Kancelář FBI je zavřená a Courtney dala svým lidem v laborce volno, když letos Vánoce připadají na sobotu. Ona už v neděli bude pracovat, ale nevím jak ostatní. A v úřadu soudní lékařky také nejspíš nemají plné capacity. Ať už je situace na jezeře jakákoliv, v tuhle chvíli nemáme moc na výběr.“

Nikki si vzpomněla na svého mentora v Quanticu, který ji vyplísnil, když chtěla pracovat na Boží hod. „Oběť je mrtvá. Rodinu jsme uvědomili a procházíme složku případu. I workoholici mezi námi potřebují prázdniny, Nicole,“ poučil ji tehdy.

„Dám vědět, kdy se vrátím.“ Zapečené brambory už byly hotové a předvařená šunka chtěla tak maximálně na hodinku do trouby. „Pak to jen přihřej a vezmi k vašim.“

„Neboj se,“ ujistil ji Rory. „Postarám se o to.“

Zadní dveře se rozletěly a Lacey se vřítla do kuchyně. „Mami, viděla jsem kardinála! Velkého, červeného! Podíval se přímo na mě a zazpíval. Požádala jsem tatínka, aby mi ukázal, že je ještě tady, a on to udělal. Dívá se na nás.“

Nikki se ulevilo. „To je skvělé broučku. Věděla jsem, že ti to nějakým způsobem ukáže.“

Lacey zvald úsměv. „Ty někam jdeš?“
„Šerif Miller potřebuje, abych mu pomohla s nějakým papírováním,“ zalhala Nikki. „Všichni z kanceláře už odešli, a tak jsem mu řekla, že přijdu pomoci.“
„A kdy se vrátíš?“
„Jakmile to půjde,“ odpověděla.
Lacey tomu tak docela nevěřila. „Slibuješ?“
„Slibuju.“

2. KAPITOLA

Nikki brblala, když zapínala stěrače naplno. Těžké vločky se sypaly z nebe a pick-up před ní jich na ni metal ještě víc. Dvacet minut cesty se protáhlo na třicet, a to ještě pořád nedorazila na místo.

Ve zpětném zrcátku si všimla, že ji dohání umolousané bílé SUV. Pevně sevřela volant, když vůz přešel do vedlejšího pruhu a navzdory blížící se zatáčce ji zkusil předjet. „Idiot,“ zamumlala. „Proč brát ohledy na ostatní, že jo?“

Zapnula rádio a naladila partnerskou stanici minnesotského veřejnoprávního rozhlasu, protože tam hráli všehochuť, nejen současné hity. V období sněhových bouřek navíc pravidelně informovali o počasí.

„Mimořádná zpráva. Lidské tělo, předběžně identifikované jako Kesha Williamsová, která se pohřešuje od konce listopadu, se našlo v jezeře Big Marine ve washingtonském okrese. Úřad šerifa ve spolupráci se Správou přírodní rezervace oblast uzavřely a na místo se dostavili potápěči.“

„Jak to, hergot?“ Nikki nemohla uvěřit, jak rychle se ta informace dostala ven. „Jak to, že média tu informaci už mají?“ Miller jí přece řekl, že o tom vědí jen oni dva s Reynoldsem a týmem potápěčů, který zrovna operoval na místě činu.

Zpomalila a odbočila na ještě užší dvouproutou silnici, která lemovala severozápadní stranu velké přírodní rezervace. Za holými stromy už se rýsovalo jezero, ale kvůli hustému sněžení nedokázala odhadnout, kolik tam parkuje aut. Málem přejela odbočku, ale vzhledem k nízké rychlosti to ještě bohatě stihla stočit.

„To jako vážně?“ zakřičela do prázdného džípu.

Novinářské vozy plnily štěrkovitou plochu na severní straně jezera. Místní zpravodajské kanály vyslaly své lidi, aby tu s kameramany zaujali pozice u ústí jezera a zajistili si dokonalý záběr. Jakmile se ozvaly její pneumatiky na zamrzlé ploše, pohledy všech se stočily směrem k ní a slétli se na ni jako supi.

Nadávala jako špaček, když se vmáčkla mezi Millerův vůz a dodávku potápěčů. Z neutěšeného stavu úzké, točité silnice vedoucí na parkoviště a jejích obav z toho, co ji čeká, měla nervy na pochodu.

Vzala si věci a vystoupila z auta dřív, než se k ní seběhli novináři. Nejprve se ujistila, že má telefon i latexové rukavice, a pak pozvedla ruku k blížícímu se davu.

„Bez komentáře.“

„Ale, agentko Huntová –“ Z bílého SUV, které ji před pár minutami předjelo, vystoupila mladá reportérka.

„Teď jsem přijela,“ utrhla se na ni. „Jsou Vánoce. Nehoňte senzací a radši si užijte svátky. A naučte se řídit.“ Protáhla se kolem nich. I když uměli být pěkně dotěrní, po letech zkušeností už věděli, že si s ní nemají zahrávat – alespoň prozatím.

Když se vymanila z davu, vypravila se k jezeru. Kroky za ní ji utvrdily v tom, že hlouček ji následoval jako smečka loveckých psů.

Po pravé straně mola byly rozestavěné trojnožky s namontovanými kamerami různých zpravodajských stanic. Přístup k jezeru naštěstí blokovaly vozy Správy přírodní rezervace a její dva zástupci.

„Dál už smí jenom agentka Huntová,“ kývl na ni jeden z nich. „Čekají vás. S těmhle už si nějak poradíme.“

V dálce se nacházel bílý stan obehnaný policejní páskou. Ale-
spoň nebude vidět, jak tahají tělo z vody.

„Díky,“ řekla Nikki a marně skrývala nervozitu. Touhle do-
bou parkoviště sloužilo zejména těm, kteří tu nechali auto a ke
svým přístřeškům na ledě pokračovali na čtyřkolkách nebo pěšky,
ovšem tým potápěčů se tam dostal na obojživelných vozidlech.

Podobné použil i Mráz, když zabil její kamarádku z dětství
a těla se zbavil severně odsud, kde ho našli pracovníci Správy.
Tentýž vůz chtěl použít i tehdy, když unesl Lacey, zabil Tylera
a Nikki i s dcerou chtěl unést. Nebýt Liamovy přítelkyně Cait-
lin, Nikki by se tehdy utopila, takže se teď od vody raději držela
dál. Stále se jí občas zdálo o tom, jak klesá na dno jezera a není
schopná zachránit sebe ani Lacey. Pod několikacentimetrovou
vrstvou ledu působila voda ještě děsivějším dojmem.

Miller na ni z dálky mávl a pokynul jí, ať jde k nim, přičemž
jeho křiklavě oranžová čepice působila ve všudypřítomné bělobě
jako maják. Co by dala za to, kdyby tu teď byl Liam. Jeho roz-
vážnost by jí dodala odvalu, ale ještě stále se zotavoval z post-
kontuzního syndromu a musel se smířit s prací od stolu. Nik-
ki se ujistila, že má u sebe telefon, notes a propisku. Oblékla si
záchrannou vestu od pracovnice správy a překontrolovala, že ji
má dobře upevněnou. S rozbušeným srdcem vykročila na led
a jako tučná si razila cestu padajícím sněhem.

*Dávej prostě jen jednu nohu před druhou, nabádala se. Po ledě už
se prošla řada mnohem těžších lidí a nic se nestalo. V nejhorším případě
spadneš na zadek a bude z toho zpráva dne.*

Podklouzla jí levá noha, takže instinktivně rozpráhla ruce,
aby udržela rovnováhu. Miller k ní vykročil jistým krokem s če-
picí naraženou těsně nad oči.

„Prosím, řekni, že máš jedny nesmeky navíc,“ zaškemrala Nik-
ki. Miller a jeho rodina byli outdooroví nadšenci a v kufru svého
SUV měl vždycky všechno potřebné vybavení.

Miller pozvedl pár protiskluzových návlků. „Je to velikost M.“

„Mám devětatřicítku, takže by to mělo stačit, díky.“ Nikki se přidržela jeho ramena, aby si návleky obula. Nikdy předtím je na sobě neměla, ale hned pochopila, že ostré výčnělky se do ledu zaseknou mnohem lépe než běžná podrážka. Pustila se Millera a opatrně se s ním vydala na cestu. „Jak jsou na tom potápěči?“

Ponory se většinou plánovaly dlouho dopředu, a to především v teplotách pod nulou, ale v případě zmizelých dětí se od tohoto pravidla upouštělo. Ačkoliv se jednalo o nezáviděníhodnou činnost, potápěči byli vždycky ochotní vylovit tělo co nejdříve, když šlo o děti – kvůli rodině.

„Zrovna ji vytáhli,“ odpověděl Miller zádumčivě. „Má uřezané ruce a chodila. Zbytek těla byl v černém pytlí, ale závaží u jejích nohou se z nějakého důvodu vyvléklo, takže se začala zvedat ode dna. Proto ji ten rybář na dírkách – Stanton – zachytil.“

Miller ukázal na klikatou řadu ledových přístřešků podél severovýchodní strany jezera. „Většina lidí sem jezdí na sladkovodní ryby, jako je okounek nebo slunečnice, proto jsou boudičky rozestavěné hlavně tam, kde je jezero mělké. Oběť byla pohrozená trochu dál, v hloubce asi deseti metrů. Rybář ji našel jen díky tomu, že sem vyrazil na mořčáky. Zašel si o dalších asi pět metrů dál, a když si všiml už vysekaného místa, chtěl to zkusit.“

Nikki zamžourala do ledového vichru, který se k nim hnál od severu. „Ze zkušenosti vím, že pachatelé své oběti umisťují co nejhluběji, takže tu Keshu musel nechat ještě předtím, než jezero zamrzlo. A navíc ses zmínil, že ji Stanton poznal. Je to vůbec možné?“

Miller zbledl, tak jako vždycky, když bylo opravdu zle. „Už jsem ji viděl. Zachovalý obličej a vytetovaná žába na boku. Je to Kesh.“

„Takže si Stanton čirou náhodou vybral zrovna to místo, kde ji vrah nechal? Co o něm vlastně víme?“

„Údajně si to místo vybral proto, že byl led vysekaný teprve nedávno, takže to měl bez práce. Podle místní správy led pokoril

tloušťku patnácti centimetrů před necelými dvěma týdny," informoval ji Miller.

„Keshu unesli před měsícem," přemítala Nikki. Nechtěla si ani představit, čím vším si mezitím musela ta dívka projít, leda by ji vrah zabil hned a pak ji nějakou dobu skrýval, než se rozhodl hodit tělo do jezera. „To je děs. Kde je Stanton teď?“

„Čeká v návštěvnickém centru u jižního vstupu, až ho vyzpovídáme.“ Miller se ušklíbl. „Stantonova strategie hledání ideálního místa k lovu mi dává smysl, ale něco mi na něm nesedí. Věděla jsi, že před pár týdny někdo založil fond odměny za nalezení Keshy? Ke včerejšímu dni tam bylo pětadvacet tisíc dolarů.“

„V tom případě je to dost zajímavé načasování," konstatovala. „To Stanton řekl médiím, že to byla Kesha?“

Miller vypadal zaskočeně. „Oni už mají její jméno? Všiml jsem si, jak se srocují na parkovišti, ale myslel jsem, že jen slyšeli o nálezu těla.“

Přikývla. „Mluvili o tom v rádiu, když jsem jela sem.“

„Co ji vytáhli ven, tak jsem se odsud ještě ani nehnul," nechápal Miller. „Takže její identitu známe jen já, ty a potápěči.“ Krácel po ledu, aniž by jedinkrát zakolísal. „Zástupce Reynolds je se Stantonem, který už ví, že nikam nesmí, dokud neuvědomíme Keshiny příbuzné, tedy jen s výjimkou jeho rodiny, aby věděli, že je v pořádku.“ Miller kypěl vzteky. „Jen se modlím, že policie Keshinu rodinu informovala dřív, než se to doslechli z rádia. Volal jsem tam na stanici asi dvacet minut zpátky a zrovna se jim to chystali sdělit.“

Bílý stan, který chránil oběť před zvědavými zraky novinářů, by pojmul zhruba stovku lidí. Právě z něj vyšla čtveřice potápěčů a nasedla do svých obojživelných vozidel.

„Jedou se převléct k jižnímu vstupu," vysvětlil Miller. „Je to tam uzavřené a média tam nesmí. Tělo pak odvezeme také tamtudy.“